

Vida Press

FÄNNID MURES: Eltonit kärutatakse ratastooliga

75aastane **Elton John** (pildil) nägi eelmisel pühapäeval Leipzigi lennuväljal ehmatavalt põdur välja.

The Mirrori teatel on fännid mures, sest Gucci dressides Sir Eltonit lükati Leipzigi lennujaama terminali ratastooliga. Superstaar suundus pärast kontserti oma Nice'i koju.

Muusik kinnitas Instagramis, et temaga on kõik korras. „Pärast järjekordset kahe ja poole tunnist kontserti jõudsi Leipzigi lennujaama täpselt enne liikumiskeelu algust ning avastasime, et osa lennujaamast oli suletud. Lennukini oli äärmiselt pikk jalutuskäik, nii et mu tiim mureses mulle ratastooli, et saaksin pärast kontserti oma puusa puhata.“

John kukkus 2021. aasta septembris ning käis seetõttu aasta alguses puusaoperatsioonil. **OHTULEHT.EE**

PIRET LAOS: mõtete ketramine ei ole mõistlik

„Minu töös on tagasisidestamist väga palju. Keegi ütleb kogu aeg midagi ja, mis kõige uskumatum, kõigil võibki olla õigus,“ tunnistab telesaatejuht

Martin Ahven

Piret Laos (pildil) intervjuus Kroonikale.

„Olen õppinud arvamusi vastu võttes kasutama filtreid, sest kui arvamusi on liiga palju, avaldab see mõju ja nii võidki jääda kriitikat analüüsima ja oma mõtteid ketrama ja see läbi iseend kritiseerima,“ sõnab Piret ja lisab, et lubab endal olla selline, nagu on.

„Mõtete ketramine ei ole mõistlik, sest nii hakkad elama teiste

arvamuste kohaselt ja kaotad iseenda. Tasakaal iseenda ja mõjutajate vahel on väga oluline, seetõttu tuleb välja valida need, kelle arvamus on oluline, sest kõiki kuulates võid hulluks minna,“ lisab ta. **OHTULEHT.EE**

Heveli Tuisk saab peagi emaks

„Hingesoojuse“ saatejuht **Heveli Tuisk** (pildil) on lapseootel, vahendab Kroonika.

„Olen lõpuks beebiootel,“ avaldab kaunis saatejuht Heveli Tuisk Kroonikale. Kanal 2 heategevussaadet „Hingesoojus“ juhtinud Heveli on beebit pikisilmi oodanud ja õnnelik Heveli „televisionimaa ilma ristiemaks“ võib pidada Katrin Lusti, kes koolitab ta saatejuhiks. Peagi saavad tarmukad naised omavahel ka emarõõme jagada – Katrin Lust on mõnekuuse beebi ema.

Heveli ja tema abikaasa Tanel Tuisk abiellusid veebruaril lõpus Puise Nina külalistemajas. Heveli ei uskunud, et pulmad nii kiiresti tulevad, sest kihluti alles eelmisel aastal. „Rääkisime mehele vaid seda, et pulmad vajavad pikka planeerimist ja sobiv peokoht tuleb varakult kinni panna,“ pajatas värske abielunaine, kes käis kallimale välja mõtte just Puise Nina külalistemajas abielluda. „Sattusin sinna varem ühe saate raames ja mulle tookord meeldis – tahtsin mehele ka näidata!“

Martin Ahven

OHTULEHT.EE

Tõnu Kilgase elu üheks tra et ta ei jõudnud oma ema,

25. mail möödus aasta näitleja ja muusiku Tõnu Kilgase surmast

Tina Kõrtsini

JAANUS KULLI

jaanus.kulli@ohtuleht.ee

„Jumalaga, vana sõber,“ olid Tõnu Kilgase parima sõbra **Aivar Ennoki** (pildil) viimased sõnad Tõnule haiglas ta surivoodi veerel seistes. „Kuni selle hetkeni polnud Tõnu ennast liigutanud, ent nüüd tegi ta korra, võib-olla seitsmeks-kümneks sekundiks silmad lahti, tõstis käe tekil aeglaselt-aeglaselt viipeks kõrgemale, vaatas mulle otsa ja püüdis naeratada. Sel hetkel sain aru, et see oli meie viimane ja lõplik hüvastijätt. Keerasin ringi ja astusin palatist välja,“ jääb viimane kohutamine sõbraga elu lõpuni Aivarile silme ette.

Erakogu

„See oli eelmise aasta mais, kui helistas Tõnu tütar Ellen, et nüüd on võib-olla nädalate küsimus, kuniks isa võib veel olla. Ellen lubas arstiga rääkida, et mind lubataks taga haiglasse kaasa, sest koroona tõttu olid külastajatele väga ranged piirangud. Nii sõitsimegi laupäeval, 22. mail, koos elukaaslase Mairega Hiiule,“ meenutab Aivar.

„Teel haiglasse helistas Ellen, et vaevalt me Tõnuga rääkida saame, sest ta magab. Astusime palatisse, kallistasin teda ja hakkasin teadlikult kõva häälega rääkima, et Tõnukene, tore sind näha. Ta tegi korra silmad lahti, aga oli selge, et rääkida ta enam ei suutnud,“ kerib Aivar viimast pilti veel kord tagasi. „See, et ta veel korra otsa vaatas, oli suur asi.“

Juurat õppima läinud ja nüüd advokaadina töötav Aivar meenutab, et aasta oli 1972 ja tema 16aastane, kui esimest korda silmast silma Tõnuga kohtus. Küll aga oli ta enne seda näinud Tõnu vilksamisi laulmas kuskil koolipeol. „Rohkem ei olnud meie teed ristunud. Sel lihtsal põhjusel, et mina õppisin Miina Härma gümnaasiumis, Tõnu aga Heino Elleri muusikakoolis. Kuni ühel ilusal päeval mu esimese armastuse ja esimese pruudi sõbranna käevangus Tõnu meile vastu jalutas. Nii sai alguse meie sõprus ning sellest päevast peale olime Tõnuga praktiliselt lahutamatud. Kuna Tõnu lahkus 66aastaselt, võib öelda, et täpselt pool sajandit oli meil seda ilusat aega.“

Tõnu ümber langes naisi nagu loogu

Aivar muigab, et pruudid polnud ainus põhjus, miks kahe noormehehakatise vergrupid otsekohe sobisid. „Olime tol ajal mõlemad parajad möllumehed. Nii kui kuskil pidu püsti pandi, olime kohal kui kaks kopikat. Samas ei maksa arvata, et olime vaid peoloomad,“ tõmbab ta siinkohal pidurit. „Ennekõike olid meile olulised elu vaimsed väärtused. Tõnu jõudis nii Vanemuise koori kui ka mõnes etenduses lavale juba muusikakooli lõpuklassides ning võin kinnitada, et olen viieks aastat jooksul näinud ära praktiliselt kõik lavastused, kus Tõnu on mänginud. Algul Vanemuises, hiljem Vanalinnastuudios ja Vana Baskini teatris.“

Lisaks olid mu vanemate peretuttavad Lembit Eelmäe ja Herta Elviste, kelle poeg Andrus Eelmäe oli esimeses klassis mu pinginaaber. Kuigi ma ise pole kunagi püüdnud lavale ronida, istutati teatrisik minusse küllaltki varakult. Mis seal salata, olin tihti peale ka Tõnu esimene nii-öelda kriitik. Alati ta uuris, mida ma tema ühest või teisest rollist arvan. Sõbra arvamus oli talle ülioluline.“

1979. aastal lõpetas Aivar Tartu ülikoolis õigusteaduskonna ja sai suunamise Tallinna, Tõnust sai pealinna poiss 1984, kui ta Vanemuisest Estoniasse tuli.

Tööd teha rassisid nüüd mõlemad mehed, kuigi Aivar tuletab meelde, et Tõnu töö ei tä-

Tõnu kaubamärgiks olid tervituslaul ja tort

Kui kunagistest kõvadest pidutsejatest said pere- ja tööinimesed, tähendas see, et spontaanseid prallesid sattus kalendrisse juba tunduvalt vähem, küll aga ei unustatud endisel sünnipäevi, meenutab Aivar Ennok aegadeülest sõprust Tõnu Kilgasega. „Vähemalt viimased kakskümmend aastat oli Tõnu kaubamärgiks ja taseks astuda uksest sisse tervituslauluga. Et ta siis napsi enam ei võtnud, oli tal käeotsas alati klassikaline tort. Lausa naljatasime kodus, et enda poolt pole vaja magusat lauale panna, sest Tõnu tuleb ju tordiga. See oli tal ilus traditsioon: saabuda alati laulu ja tordiga.“ Aivar vakatab hetkeks, lastes justkui räägitu taas silme eest läbi: „Just sellest, et keegi laulab sulle pika tervituslaulu, kallistab sind ja ulatab siis tordi, tunnen ma Tõnu puhul kõige rohkem puudust.“

USTAV SÕBER: „Tõnu ei olnud nagu mesi, mis määrib, vaid oli nagu puhas aasta eest lahkunud lauljat ja näitlejat Tõnu Kilgast tema lähedased sõbrad.“

hendanud ainult etendusi ja proove Estonias, vaid ka varieteed, mis oli kui värviline ja magus glamuurist, naistest ja šampanjast koosnev kokteil. „Arvestades, et Tõnu oli tõesti nägus mees, kes lisaks laulis nagu kulda, igal võimalusel nalja viskas, varrukast anekdoote puistas ja oli veel väga seltskondlik, siis pole imestada, et naised ta ümber pidevalt tiirlesid. Ta oli alati seltskonna hing, kelle ümber naisi kui loogu langes.“

Estonia ajast ma seda ei mäleta, küll aga viimasest paarikümnest aastast, Vanalinnastudio ja Vana Baskini teatri päevilt, kui pärast esietendusi, aga tihti ka reatenduste järel sai teatris koos Tõnuga kas siis ta garderoobis või teatri kohvikus istunud. Sel ajal Tõnu enam napsu ei võtnud, mis aga ei tähendanud, et ta naljasoon oleks kadunud. Lõbus oli ta ikka. Tänu nendele istumistele ja Tõnule sain ma tuttavaks ka Eino Baski-

niga, sest tema veetleva abikaasa Veera-Tolli Baskiniga olin ma töö tõttu tuttav juba varem. Nimelt töötasime mõlemad ühes advokaadibüroos.“

Kui sõbrusa sügavama tähenduse

Tõnu ja Aivar olid seiklemas Lõuna-Eestis, kui suri Tõnu ema, näitleja Ellen Kaarma. „Rändasime koos pruutidega Võrumaa metsades, mobiilist ei osanud keegi veel unistada ning isegi telegramme ei osanud keegi meile kuskile saata. Meid hakati küll otsima ja lõpuks ka leiti, aga see kõik võttis sedavõrd palju aega, et Tõnu matustele ei jõudnudki, mistõttu see sai üheks traagilisemaks episoodiks tema elus,“ tõdeb noore mehe muremüüri kõrvalt näinud Aivar nüüd. „Mina olin see, kes läks Tõnule ütleva, et ta ema on surinud. Mu vanemad olid lõpuks jälile jõudnud,